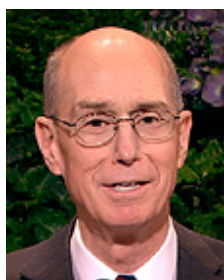

Sieviešu Palīdzības biedrības nezūdošais mantojums

Prezidents Henrijs B. Airings
pirmais padomnieks Augstākajā Prezidijā

Sieviešu Palīdzības biedrības vēsture ir pierakstīta ar vārdiem un skaitļiem, taču mantojums tiek nodots no sirds uz sirdi.

Prezidenta Monsona un prezidenta Uhtdorfa vārdā es izsaku jums mūsu pateicību un mīlestību. Kopš tās iesākuma 1842. gadā Sieviešu Palīdzības biedrība ir tikusi svētīta ar rūpīga un mīloša Dieva pravieša uzmanību. Tās sākumā Navū Džozefs Smits deva norādījumus vadītājiem un Baznīcas locekļiem.

Zinot, ka jums ir šāda lieliska vēsture, es izjutu lielu atbildību, kad prezidents Monsons mani aicināja jūs uzrunāt. Vienā no Biedrības pirmajām sapulcēm pravietis Džozefs Smits pārsteidza bīskapu Nevelu K. Vītneju, palūdzot viņu runāt savā vietā. Bīskaps Vītnejs teica, ka viņš bija ieradies ar jaukām cerībām, ka mācīs pravietis. Es saprotu *viņa* vilšanās sajūtas, un, iespējams, arī jūsu.

Un tādēļ, gatavodamies šai stundai, es jautāju prezidentam Monsonam, ko, pēc viņa domām, jums būtu visnoderīgāk dzirdēt. Tas, ko viņš teica, apstiprināja tos iespaidus, ko jau biju saņēmis, kad studēju un lūdzu.

Es ar jums šovakar runāšu par to lielisko mantojumu, ko Sieviešu Palīdzības biedrībai atstājušas jūsu priekšgājējas.

Daļa no tā pamata, ko viņas ielika un kas man šķiet vissvarīgākais un pastāvīgākais, ir tas, ka Biedrības pamatā ir žēlsirdība, un tai jāienāk katras locekles sirdī, kļūstot par viņu būtības sastāvdaļu. Žēlsirdība viņām nozīmēja daudz vairāk par labdarības sajūtām. Žēlsirdība pamatojas ticībā Tam Kungam, Jēzum Kristum, un Viņa Izpiršanas spēkam, kas darbojas Baznīcas locekļu sirdīs. Pastāv daudz sieviešu grupu, kuras veic daudz labdarības. Ir daudzi, kuriem piemīt nepārvarama līdzjūtība pret nelaimīgajiem, slimajiem un trūcīgajiem. Taču šī organizācija ir unikāla, un tāda ir bijusi kopš tās sākuma.

Viņu radītajā pamatā šīs lieliskās māsas kā centrālo domu ielika to, ka „žēlsirdība nekad nebeidzas.”¹ Tā bija piemērota viņām pašā iesākumā, tā bija piemērota viņām turpmākajā dižajā periodā; tā ir piemērota viņām šajos jaunajos laikos; un tā būs piemērota visā Sieviešu Palīdzības biedrības nākotnē. Šo biedrību veido sievietes, kurām žēlsirdība nāk no sirds, kas ir pārmainīta, gatavojoties un ievērojot derības, kuras var noslēgt vienīgi Tā Kunga patiesajā Baznīcā. Viņu žēlsirdība nāk no Viņa, pateicoties Viņa Izpiršanai. Viņu žēlsirdības darbus vada Viņa piemērs, un tie rodas no pateicības par Viņa bezgalīgo žēlastības dāvanu un Svēto Garu, kuru Viņš sūta, lai pavadītu Savus kalpotājus viņu žēlastības misijās. Tādēļ viņas ir veikušas un spēj veikt to, kas citiem ir neierasti, un rast prieku pat laikā, kad viņām pašām ir lielas neapmierinātās vajadzības.

Sieviešu Palīdzības biedrības vēsture ir pilna ar pierakstiem par šādu ievērojamu un pašreizējo kalpošanu. Briesmīgajā vajāšanā un zaudējumu laikā, kad ticīgie pārcēlās no Ohaio štata uz Misūri štatu, un tālāk uz Ilinoisas štatu, un tad pāri tuksnešiem uz rietumiem, māsas savā nabadzībā un bēdās rūpējās par citiem. Jūs raudātu, tāpat kā es raudāju, ja es tagad jums nolasītu dažus no jūsu vēstures pierakstiem. Jūs saviļņotu viņu devīgums, taču vēl vairāk par to — viņu ticība, kas viņas iedvesmoja un atbalstīja.

Viņas nāca no visdažādākajiem apstākļiem. Viņas visas savā dzīvē pieredzēja daudz pārbaudījumu un sirdssāpju. Viņu apņēmība, kas radās no ticības kalpot Tam Kungam un citiem, šķiet, nepaglāba viņas no dzīves vētrām, bet gan ievilka tajās. Dažas bija jaunas un dažas vecas. Viņas bija no daudzām zemēm un tautām, tāpat kā jūs šodien. Taču viņas bija vienotas vienā sirdī, vienā prātā un ar vienu mērķi. Viņas bija apņēmušās palīdzēt Tam Kungam uzcelt Viņa Ciānu, kur varētu pastāvēt tā laimīgā esamība, par ko tik spilgtu aprakstu sniedz Mormona Grāmata. Jūs atcerēsieties dažas no ainām 4. Nefijā, kuras viņas glabāja savās sirdīs, kad vien Tas Kungs viņas vadīja ceļā uz Ciānu:

„Un notika trīsdesmit un sestajā gadā, visi ļaudis bija pievērsti Tam Kungam uz visas zemes virsas, gan nefijieši, gan lamanieši, un tur nebija strīdu un domstarpību viņu starpā, un katrs cilvēks godīgi rīkojās pret citiem.

Un savā starpā viņiem viss bija kopīgs, tādēļ tur nebija nedz bagāto, nedz nabago, nedz nebrīvo, nedz brīvo, bet viņi visi bija brīvi, un visi bija debesu dāvanas dalībnieki.”¹

„Un notika, ka nebija strīdu tai zemē dēļ Dieva mīlestības, kas mājāja ļaužu sirdīs.”²

Agrīnās Sieviešu Palīdzības biedrības locekles nepiedzīvoja šādu idillisku laiku. Taču viņu sirdīs mājāja Dieva mīlestība. Tādēļ viņas izturēja ceļojumu uz rietumiem un arī turpmākos gadus. Grūto apstākļu dēļ gandrīz četras desmitgades Sieviešu Palīdzības biedrība pārstāja darboties kā visas Baznīcas organizācija. Taču 1866. gadā Brigams Jangs aicināja Elīzu R. Snovu palīdzēt bīskapiem izveidot Sieviešu Palīdzības biedrības. 1880. gadā viņa tika aicināta par otro vispārējās Sieviešu Palīdzības biedrības prezidenti. Sieviešu Palīdzības biedrības pieraksts rāda, ka tad, kad vadītāji aicināja māsas visā Baznīcā atkal atsākt Sieviešu Palīdzības biedrības darbu, viņi atklāja, ka žēlsirdība viņu sirdīs nebija mazinājusies. Viņas bija turpinājušas veikt žēlastības darbus to, kuriem tie bija nepieciešami, labā. Tām, kuras bija palikušas uzticīgas savām derībām, žēlsirdības dāvana, tīrā Kristus mīlestība, bija saglabājusies. Tā joprojām bija viņu.

Turpmākajos gados Sieviešu Palīdzības biedrība pieauga gan skaitliski, gan savā spēkā, kalpojot tiem, kuriem tas nepieciešams. To sieviešu, kurām bija diža vīzija un spējas, vadībā Sieviešu Palīdzības biedrība uzņēmās galveno lomu žēlsirdības darbu sākšanā, kas pirms tam pierobežas apgabalos nepastāvēja. Viņas izveidoja mazu slimnīcu. Viņas palīdzēja sievietēm doties uz austrumu štatiem un iegūt medicīnisko izglītību, lai varētu tajā strādāt. Tas bija sākums vienai no lielajām Savienoto Valstu slimnīcu sistēmām.

Viņas aizsāka programmas, kuras gadu gaitā kļuva par vispasaules *LDS Family Services* (PDS Ģimenes pakalpojumi) programmām. Viņas izveidoja tik efektīvu graudu uzkrājumu sistēmu, ka kara un krīzes laikā spēja atsaukties uz federālās valdības lūgumu pēc palīdzības. Viņas aizsāka organizāciju, kura vēlāk kļuva par Sākumskolu, un organizāciju, kura kļuva par organizāciju Baznīcas jaunajām sievietēm. Viņas radīja savu

žurnālu sievietēm. Viņas kļuva par vienu no lielākajām sieviešu organizācijām pasaulē. Viņas arī bija vadītājas citām Savienoto Valstu sieviešu organizācijām.

Sieviešu Palīdzības biedrībai bija būtiska loma tajā, ka Baznīca sāka sniegt humāno palīdzību visā pasaulē. Nāciju vadītāji, apmeklējot Jūtas štatu, pauž godbijību un apbrīnu par to, ko Baznīca visā pasaulē ir darījusi trūcīgo, kara upuru un dabas katastrofu upuru labā. Šīs ievērojamās dāvanas Dieva bērniem ir daļa no Sieviešu Palīdzības biedrības nezūdošā mantojuma.

Pravietis Džozefs Smits Sieviešu Palīdzības biedrībai tās pirmajās sanāksmēs teica, ka, pateicoties viņu uzticīgai kalpošanai, šādas ievērojamas lietas notiks. Viņš teica, ka karalienes nāks no viņām mācīties un piedalīties viņu kalpošanā.³ Es esmu redzējis šī pravietojuma piepildīšanos. Un no pierakstiem es varu redzēt, ka Svēto Rakstu solījums tiem, kas kalpo Tam Kungam Viņa darbā, tika dāvāts arī šīm Sieviešu Palīdzības biedrības pionierēm. Šis solījums, kas tika dots caur pravieti Džozefu Smitu, ir pierakstīts Mācības un Derību 88. nodaļā. Tur runāts par tiem, kuri secīgos periodos tiks aicināti kalpot kopā ar To Kungu:

„Un viņš sacīja pirmajam: Ej un strādā uz lauka, un pirmajā stundā es nākšu pie tevis, un tu redzēsi *prieku* manā vaigā.

Un viņš sacīja otrajam: Ej tu arī uz lauku, un otrajā stundā es apmeklēšu tevi ar *prieku* manā vaigā.

Un arī trešajam, sakot: Es apmeklēšu tevi;

un arī ceturtajam, un tā tālāk līdz divpadsmitajam.

Un lauka kungs devās pie pirmā pirmajā stundā, un uzkavējās ar viņu visu to stundu, un viņš *tika darīts laimīgs* ar kunga vaiga gaismu.”⁴

No viņu pierakstiem ir skaidrs, ka šīs sievietes Sieviešu Palīdzības biedrības pirmajā periodā sajuta to prieku, ko Tas Kungs bija solījis. Viņš bija kopā ar viņām viņu darbā. Viņš šo darbu darīja auglīgu, un viņas izjuta prieku un gaismu.

Taču pravietis Džozefs paredzēja, ka būs vēl citi periodi. Viņš redzēja varenos darbus, kurus viņas paveiks pirmajā periodā. Taču vēl viņš teica, ka viņām jākalpo, jāsvēta un jārupējas par saviem līdzcilvēkiem, tiem, ko viņas personīgi pazīst.

Pēc tik priecīgas kalpošanas perioda Sieviešu Palīdzības biedrībā Tas Kungs ievadīja viņas citā periodā, aizvedot no tīrumiem, kurus viņas bija tik lieliski apstrādājušas. Es zinu, ka tas uzticīgajiem vīriešiem, kuri mantoja, piemēram, slimnīcu sistēmu, kuru viņi paplašināja uz Sieviešu Palīdzības biedrības celtā pamata, bija grūts uzdevums. Tas Kungs caur Saviem praviešiem paskaidroja, ka Viņa priesterības kalpotāji šīs slimnīcas sistēmas uzturēšanu un veidošanu var uzticēt citiem. Un tā Baznīca atdeva savu lielisko slimnīcu sistēmu.

Es zinu un apbrīnoju tos vīriešus, kuri ir izjutuši kalpošanas prieku šajā slimnīcu sistēmā. Un es saskatu viņu apziņu, ka tas prieks ir nācis no strādāšanas kopā ar To Kungu, nevis no pašu sasniegumiem. Tā nu viņi priecīgi un ar smaidu atdeva to, ko bija uzcēlušī.

Viņiem bija ticība, ka Tas Kungs redzēja lielāku vajadzību kalpošanai citur, citās jomās un citā periodā.

Sieviešu Palīdzības biedrības mantojuma dārga daļa ir vienotā ticība Sieviešu Palīdzības biedrības vadītāju un locekļu sirdīs. Tas Kungs zināja, kur viņu izcilie talanti būs nepieciešami nākamajā periodā un kur viņas atradīs vēl lielāku prieku nekā brīnišķīgajos labdarības pasākumos, kurus viņas bija uzsākušas un veidojušas.

Baznīca auga un izpletās pa visu pasauli. Pakalpojumi, ko Sieviešu Palīdzības biedrība bija radījusi Baznīcā, kas strauji izpletās, un pasaulē, kurā pieauga nemieri, sāka prasīt milzīgus līdzekļus un pastāvīgu pārraudzību. Lielu un centralizētu programmu īstenošana mazināja vietējo Sieviešu Palīdzības biedrības vadītāju un locekļu iespēju sajūst prieku no kalpošanas cilvēkiem ar un kopā ar To Kungu.

Tam Kungam jau bija sagatavota iespējas šim jaunajam periodam. Vienīgā sistēma, kura varētu dot palīdzību un atbalstu tik lielai baznīcai un tik dažādai pasaulei, bija balstīta uz individuālu kalpošanu cilvēkiem, kuriem tas nepieciešams. Tas Kungs to zināja jau kopš Sieviešu Palīdzības biedrības sākuma.

Viņš noteica kārtību. Divas Sieviešu Palīdzības biedrības māsas saņem uzdevumu apmeklēt citas, un tas ir kā aicinājums no Tā Kunga. Tā tas ir bijis kopš iesākuma. Sieviešu Palīdzības biedrības vadītājas organizēja locekles, kurām, kā viņas zināja, bija ticība, lai veiktu žēlsirdīgu kalpošanu, kas bija lielāka par divu nozīmēto mājskolotāju spējām. Tas vienmēr notika tuvu mājām, paziņu starpā. Baznīcas locekļi māca evaņģēliju vietējās sanāksmēs un sniedz liecību par Glābēju un Atjaunošanu. Meitas pārrauga mātes. Mātes klausās, mācās un rūpējas par meitām.

Vietēji priesterības gani vienmēr ir uzticējušies Sieviešu Palīdzības biedrības locekļēm. Katram bīskapam un katram draudzes prezidentam ir Sieviešu Palīdzības biedrības prezidente, uz kuru paļauties. Viņai ir apmeklējošās māsas, kuras zina katras māsas pārbaudījumus un vajadzības. Caur tām viņa var iepazīt atsevišķu cilvēku sirdis un ģimenes. Viņa var apmierināt vajadzības un palīdzēt bīskapam viņa aicinājumā spēcināt atsevišķus cilvēkus un ģimenes.

Brīnišķīga Sieviešu Palīdzības biedrības mantojuma daļa ir redzama tajā, kā priesterība vienmēr izrāda cieņu un to saņem no Sieviešu Palīdzības biedrības. Es to esmu redzējis tāpat kā jūs. Manas ģimenes bīskaps smaidot teica man pirms daudziem gadiem: „Kāpēc vienmēr ir tā, ka tad, kad es dodos pie kāda no bīskapijas, kuram ir nepieciešama palīdzība, tava sieva šķiet tur ir bijusi pirms manis?” Ikviens bīskaps un draudzes prezidents, lai kāda būtu viņa pieredze, ir jutis maigu pamudinājumu no iedvesmotu Palīdzības biedrības māsu piemēra. Viņas palīdz mums atcerēties, ka visiem — gan sievietēm, gan vīriešiem — nebūtu glābšanas, ja netiktu veikta žēlsirdīga kalpošana.

Jūs, gados vecākie, atcerēsities prezidentu Marionu G. Romniju, kad viņš teica, ka, veicot šo žēlsirdīgo kalpošanu, ir apņēmies būt tikpat uzticīgs kā māsas, citējam kādu Rakstu vietu. Viņš citēja ķēniņu Benjamīnu: „Un tagad, to lietu labad, ko esmu jums sacījis — tas ir, tā labad, lai saglabātu jūsu grēku piedošanu no dienas uz dienu, lai jūs varētu staigāt nevainīgi Dieva priekšā — es gribētu, lai jūs dotu no savas mantas nabagiem, katrs cilvēks atbilstoši tam, kas viņam ir, piemēram, pabarotu izsalkušo, apģērbtu kailo,

apmeklētu slimo un sniegtu tiem atbalstu gan garīgi, gan laicīgi, atbilstoši viņu vajadzībām.”⁵

Iemesls, kādēļ prezidents Romnijs smaidīja, ja pareizi atceros, kā viņš teica, bija tāds, ka viņš patiešām vēlas saglabāt grēku piedošanu. Un tādēļ viņš domāja, ka viņam jāpievienojas māsām katrā iespējamā žēlsirdīgas kalpošanas rīcībā.

Tagad ir laiks parunāt par to, kas jums jādara, lai nodotu šo brīnumaino un svēto Sieviešu Palīdzības biedrības mantojumu tiem, kas sekos jums. Nepieciešams veikt mazas un vienkāršas lietas. Atcerieties, ka mantojums tiek nodots no sirds uz sirdi. Žēlsirdība, tīrā Kristus mīlestība, ir daļa no varenās pārmaiņas sirdī, ko Tas Kungs apsola Saviem uzticīgajiem mācekļiem. Tādēļ nav grūti saskatīt, kādas vienkāršas lietas jūs varat darīt un jums jādara, lai šo mantojumu nodotu tālāk.

Piemēram, katru reizi, kad jūs ar savu pārinieci gatavojaties doties apmeklējuma mācībā, jums jāatceras, kādi būs panākumi. Tie būs lielāki par iekļūšanu pa durvīm. Tie būs lielāki par vēstījuma nodošanu. Tie būs lielāki par pavaicāšanu, kā jūs varat palīdzēt. Iespējams, panākumi sekos tikai pēc daudziem apmeklējumiem. Un varbūt šajā pasaulē jūs neredzēsiet liecību tam, ka esat guvušas panākumus. Taču caur Svēto Garu jūs varat sajūst, ka esat uz šī ceļa.

Es runāju ar kādu Sieviešu Palīdzības biedrības māsu par apmeklējumu, ko viņa bija veikusi. Tas bija pie kādas sievietes, kura nesen pēkšņi un traģiski zaudēja savu vīru. Pēdējo gadu laikā šai sievietei ar Sieviešu Palīdzības biedrību bija vienīgi neregulārs kontakts.

Apmeklējošā māsa sagatavojās, ieejot veikalā, lai nopirktu ziedus. Tas bija gadalaiks, kad pārdošanai bija izliktas daudzkrāsainas tulpes. Viņa izvēlējās vienu krāsu, savu mīļāko, taču tad sajuta iedvesmu izvēlēties citu. Viņa nezināja, kādēļ izvēlējās dzelteno krāsu, taču tā nu viņa izdarīja.

Kad viņa pie durvīm pasniedza dzeltenās tulpes, sieviete pasmaidīja un teica: „Nāc! Paskaties uz manu pagalma dārzu.” Tas bija pilns dzeltenām tulpēm, kas bija pilnos ziedos. Sieviete teica: „Es nupat kā prātoju, ka man vajadzētu nogriezt dažas, ko novietot mājās. Taču tagad es tās varu atstāt un priecāties par tām vēl kādu laiku, jo tu man atnesi šīs.” Viņas jauki papļāpāja, it kā būtu senas draudzenes. No šīs iedvesmas atnest dažus ziedus un izvēlēties dzeltenas tulpes šī apmeklējošā māsa saņēma liecību, ka viņa bija Tā Kunga uzdevumā. Kad viņa man to stāstīja, es varēju sadzirdēt prieku viņas balsī.

Kad viņa runāja ar mani, viņa nezināja, ko pēc apmeklējuma jūta šī atraitne. Taču, ja atraitne jūta, ka Dievs mīl viņu un ka Viņš bija sūtījis pie viņas eņģeli, tad šī apmeklējošā māsa bija palīdzējusi viņai pavisamies pa ceļu pretī panākumiem Tā Kunga acīs. Šī māsa apstiprinājumu saviem ticības pilnajiem centieniem var gūt tikai nākamajā pasaulē. Tā tas bija divām māsām, kuras gandrīz deviņu gadu garumā atkal un atkal sniedza mīlestību kādai atraitnei, kura dzīvoja netālu no viņām veco ļaužu namā. Pēc smagiem pārbaudījumiem viņa nomira, un tas notika tikai pirms pāris nedēļām. No tā, ko es uzzināju no šīs atraitnes dēla, es esmu pārliecināts, ka šīs skolotājas bija guvušas panākumus. Viņām būs tā laimīgā pieredze, kuru pravieša Džozefa Smita māte aprakstīja kādā Biedrības sanāksmē, kuru apmeklēja. Viņa teica: „Mums citai citu jāmīl, jārupējas

citai par citu, jāmierina citai citu un jāgūst pamācības, lai mēs visas varētu kopā nonākt Debesīs.”⁶

Jūs nododat šo mantojumu tālāk, kad palīdzat citām savā sirdī saņemt šo žēlsirdības dāvanu. Viņas tad spēs to nodot citiem. Sieviešu Palīdzības biedrības vēsture ir pierakstīta ar vārdiem un skaitļiem, taču mantojums tiek nodots no sirds uz sirdi. Tādēļ ģimenes gūst tik lielu labumu no Sieviešu Palīdzības biedrības. Mana māte atstāja man mazu piespraudi ar vārdiem „Žēlsirdība nekad nebeidzas” uz tās. Māsa Beka iedeva man šo mazo piespraudi, ko pielikt pie atloka.

Paliekošais mantojums, ko mana māte atstāja savai ģimenei, bija vairāk nekā tikai piespraude. Tā bija viņas mīlestība un Tā Kunga mīlestība, ko es saskatīju un sajutu vienkāršās lietās, ko viņa darīja, žēlsirdīgi kalpojot Viņam. Viņa bija Sieviešu Palīdzības biedrības sieviete. Manai mātei nebija meitu, taču mana sieva ir nodevusi šo mantojumu divām mūsu meitām. Un viņas to saglabās dzīvu citu cilvēku sirdīs. Tas saglabāsies, jo žēlsirdība nekad nebeidzas.

Es liecinu, ka žēlsirdība ir tīrā Kristus mīlestība. Viņš ir dzīvs. Kalpojot citiem kopā ar Viņu, mēs sajūtam Viņa prieku. Pateicoties Izpirkšanai, ko Viņš mums darīja par iespējamu, mēs varam lūgt un saņemt šo žēlsirdības dāvanu. Es zinu, ka Tēvs ir dzīvs un atbild uz mūsu lūgšanām. Jūs esat biedrības, kuru nodibinājis un kuras virzienu noteicis Atjaunošanas praviētis Džozefs Smits, locekles. Māsa Beka un viņas padomnieces tika aicinātas caur iedvesmu no Dieva, kas tika dota dzīvajam pravietim. Es zinu, ka tā ir patiesība.

Jums ir brīnišķīgs mantojums. Es lūdzu Dievu, lai Viņš iedvesmotu jūs to saglabāt un nodot tālāk kā mantojumu, kas svētītu un sniegtu prieku tiem no nākamajām paaudzēm un laika periodiem. Jēzus Kristus, kuram mēs kalpojam, svētajā Vārdā, āmen.

ATSAUCES

1. 1. korintiešiem 13:8; Moronija 7:46.
2. 4. Nefijs 1:2–3, 15.
2. 4. Nefijs 1:15.
3. Skat. Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, ieraksts 1842. g. 28. apr., Baznīcas vēstures bibliotēka, Soltleiksitija, 39.
4. M&D 88:52–56; slīpraksts pievienots.
5. Mosijas 4:26.
6. Lucy Mack Smith, Relief Society, Minute Book Mar. 1842–Mar. 1844, ieraksts 1842. g. 24. martā, 18–19.